

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

bestemmelserne om adgang til kommuneafstemning, forsåvidt angår beværtning og gæstgiveri — bør opretholdes.

Lovforslaget rokker således ikke ved den gældende lovs hovedprincipper. De foreslåede ændringer er alle ændringer, som erfaringerne siden 1939, da den gældende lov blev vedtaget, har gjort hensigtsmæssige.

Jeg tror, det vil give den bedste oversigt at behandle spørgsmålene i paragraffølge.

Den i lovforslagets § 1 a angivne ændring, hvorefter også gæstgiveradkomster i byområder fremtidigt skal meddeles ved bevilling — altså ikke som nu ved næringsbrev — er en principiel nydannelse. Forslaget er sikkert egnet til at højne hotelniveauet, og forslaget er heller ikke kritiseret fra nogen side. Det pågældende forslag må iøvrigt ses i forbindelse med lovforslagets § 8.

I den gældende beværterlovs § 1, stk. 3, defineres „stærkt“ øl som øl med $2\frac{1}{4}$ vægtprocent alkohol eller derover. Afholdsbevægelsen har, se kommissionsbetænkningen side 27—29, foreslået, at stærkt øl fremtidigt defineres som øl med over 1,8 vægtprocent alkohol. Kommissionens flertal er af de i betænkningen nævnte grunde, som jeg i det hele kan tilslutte mig, gået imod dette forslag. En ændring på det pågældende punkt ville efter min opfattelse ædruelighedsmæssigt være et tilbageskridt.

Spørgsmålet om selskabslokaler har kommissionen beskæftiget sig indgående med. § 1 b tager sigte på sådanne selskabslokaler, som hidtil har kunnet drives uden adgang, idet der ikke har været drevet beværtning i teknisk forstand, men alene været udlejet lokaler til selskabsbrug, således at indbyderen eller deltagerne selv har arrangeret vedkommende festlighed. Som påvist i betænkningen har den stærke stigning i omsætningsafgiften været en væsentlig årsag til disse virksomheders opståen, og jeg finder det naturligt, at spørgsmålet er taget op. Som det ses af betænkningen side 30—34, har kommissionen foreslået, at den sædvanlige lokale bevillingsmyndighed skal tage stilling til, om tilladelse i det enkelte tilfælde skal meddeles. Finansministeriets repræsentant i kommissionen har dog taget forbehold heroverfor under henvisning til, at afgiftsmæssige hensyn taler

for en ensartet behandling af disse sager ved et centralorgan. Handelsministeriet har efter betænkningens afgivelse forhandlet med finansministeriet om spørgsmålet, og finansministeriet har herefter tiltrådt den nu foreslåede formulering, hvorefter kommissionens forslag opretholdes, men suppleres med en bestemmelse om adgang til at indanke det lokale skøn for handelsministeriet, hvorved et samarbejde med det i henhold til omsætningsafgiftsloven nedsatte afgiftsnævn gøres muligt til sikring af en ensartet praksis over hele landet. Københavns magistrat har i det til lovforslaget optrykte bilag 10, se side 47, slået til lyd for, at de pågældende tilladelser, der af kommissionen er foreslået meddelt for 1 år ad gangen, gives for i al fald 2 år ad gangen. Jeg kan godt forstå, at bevillingsmyndighederne af administrative grunde ønsker et længere åremål for tilladelserne, og også for indehaverne er det jo besværligt at skulle søge ny tilladelse hvert år. Da tilladelserne kan tilbagetages, hvis de giver anledning til misbrug, ser jeg egentlig heller intet til hinder for, at gyldighedsperioden bliver noget længere — f. eks. 2 år som foreslået af magistraten. Dette spørgsmål kan jo tages op i det udvalg, jeg forudsætter nedsat til behandling af lovforslaget.

Man har endvidere i kommissionen drøftet bevillingernes varighed, se betænkningen side 35—37. Fra afholdsbevægelsens side har man slået til lyd for, at det tidsrum, for hvilket der i henhold til beværterlovens § 4, stk. 1, kan meddeles beværter- og gæstgiverbevillinger, hvilket er højst 8 og mindst 5 år, fastsættes til 5 år. Det er endvidere henstillet, at den lokale bevillingsmyndighed skal kunne forny bevillinger for et kortere åremål end det i beværtervedtægten foreskrevne, således at man forlader den nuværende regel om, at sager om bevillinger med forkortet løbetid kun kan behandles af overbevillingsnævnet. Endelig er der det nævnte sted i betænkningen rejst spørgsmål om at åbne mulighed for de lokale bevillingsmyndigheder for at meddele og forny bevillinger, som alene giver ret til udskænkning af visse arter af stærke drikke, f. eks. vin og øl eller udelukkende øl. Om de her nævnte spørgsmål kan også henvises til bemærkningerne i kommissionsbetænkningen side 69—70. Der er ikke fremsat forslag om